

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνεννῆντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μονὸν μιὰ φορὰ θά βγαίνει,
ὡς ἔστιν ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι — γιὰτις λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διγῶς νύξια κι' ἐντοσπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

γιά τὰ ξένα ὁμοῦς μερὴ — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — εἴγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θά τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τέσσαρες τοῦ Δεκεμβρίου,
θρίαμβος Βουλευτηρίον.

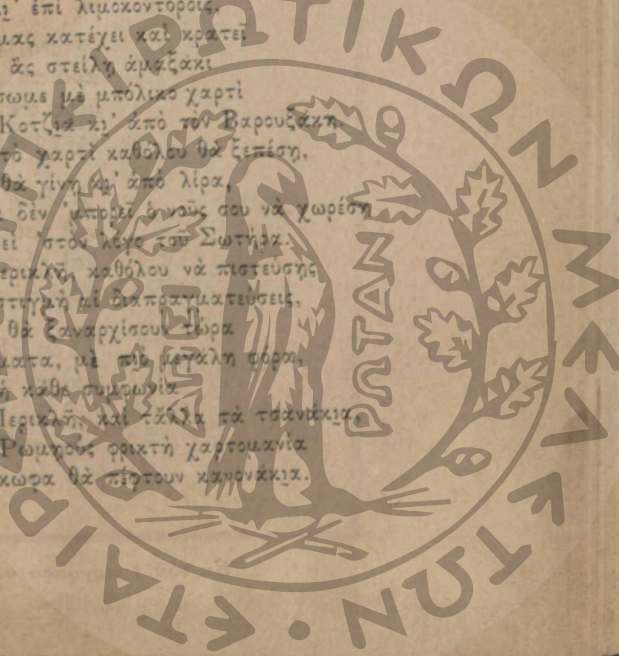
Ποῦντος τετρακόσια καὶ πενήντα ἔνα,
τῶσκασε κι' ὁ Λόρδος τόσο τιμημένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

— Νὰ σὶ φιλήσω, Περικλῆ, 'στὰ μάτια καὶ 'στὸ στόμα...
Ποῦντος ἀνέστη, ἀδελφε... δὲν τᾶμαθες ἀκόμα;
— Ἀκούς ἐκεῖ δὲν τᾶμαθα... καὶ τί χαρὰ τὴν 'πῆρα
ποῦντος ἔγινε γνωστὸν τὸ κόλπο τοῦ Σωτήρα!...
Ποῦντος τῶν οὐρανῶν πῶς εἶδα τοὺς ἀγγέλους...
— Ἀς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός... τὸ 'σκάσαμ' ἐπὶ τέλους...
ὁ Σωτήρας τῶσκασε μὲ τέτοιο σὶκ καὶ χάρι,
ποῦντος κι' ἐγὼ ἐφώναζα «μωρὲ τὸν κατεργάρη»,
ὡς ἔστιν βαρβάρης κανονιάς ἀκούσθησαν Βαγγεῖλια
ὡς ἔστιν ἐκαρδοστήκανε, βρέ Περικλῆ, 'στὰ γέλοια,
ὡς ἔστιν σὰν μιὰ πανήγυρις, σὰν τελετὴ καὶ σκόλη,
καὶ ὅλῃα κι' ἀριστερὰ καθεὶς ἐπυροδόλει,
ὡς ἔστιν ἐπὶ τὴν ἑστῶσαν τοῦ ἡ καφκακομοῖρα
ὡς ἔστιν ἐμπράβο, μπᾶστα, μπίζ, ἀθανάτε Σωτήρα.»
Ποῦντος, τί χωρατὰ, τί ρίστα, τί γιορτὴ!...
ὁ Σωτήρας ὁ σοφός, αὐτὸς ὁ πρωτομάρτυς,
ὡς ἔστιν πῶς θά πληρώσωμε 'στοὺς δανειστάς χαρτί
ὡς ἔστιν τοῦ Συντάγματος τὸ ἀπαιτεῖ ὁ χάρτης,
ὡς ἔστιν ἐπιτρέπεται ποσὺς εἰς τὸ χαρτοβασιλεῖον

ὁποῦ ἐξεβαρβάρωσε τὴν βάρβαρον ὑφήλιον
κι' ὅλους τοὺς Σκύθας δανειστάς θά τοὺς ἐκβαρβαρώσῃ,
τίμέτρητα τὰ χρέη του ἀλλέως νὰ πληρώσῃ.
Χαρτί, χαρτί, κι' ἀμὰν ἀμὰν... κι' ὅς μὴ θαρρῇ κανεὶς
πῶς ἡ χρεωκοπία μας δὲν φαίνεται εὐγενής.
Τὸ πᾶν ἐκανονίσσαμεν μὲ τοὺς ἀπατεῶνας
καθ' ὅλους τοὺς ἐμπρέποντας τῆς ἀγωγῆς κανόνες,
κι' ἀφοῦ κακὰ ἐμπλέξαμε μὲ τέτοιους παληανθρώπους,
ὁποῦ δὲν ἔχουν ἀγωγὴν, διάκρισιν καὶ τρόπους,
ἀλλὰ μὲ τόση προστυχιά κι' αὐθάδεια βαρβάρων
τοὺς δανεικοὺς παρὰδες τῶν γυροῦσιν ἄρον ἄρον,
γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἐδείξαμε 'στὸν ἓνα κι' ἄλλον χάχα
πῶς οὐκ ἂν ζήσεται κανεὶς ἐπὶ χρυσῷ μονάχα,
ἀλλὰ κι' ἐπ' ἄλλοις, Περικλῆ, εὐγενεστέροις ὄροις,
ἐπὶ χαρτονομίσμασι κι' ἐπὶ λιμοκοντόροις,
κι' ὅποιος ὁμολογίας μας κατέχει καὶ κρατεῖ
ἀμείσως ἓνα φορητὸν ὅς στείλῃ ἀμείσως
γιὰ νὰ τοῦ το φορτώσωμε μὲ μπόλικὸ χαρτί
ἀπὸ τὸν Πάλλη καὶ Κοτζία κι' ἀπὸ τὸν Βαρουδάκη.
Καὶ μὴ θαρρῇ πῶς τὸ χαρτί καθόλου θά ζήσει,
ἀπεναντίας πρὶο καλὸ θά γίνῃ καὶ ἀπὸ λίρα,
κι' ἂν τέτοιο πράγμα δὲν 'μπορεῖ ἑνοῦς σου νὰ χωρέσῃ
σὲ παραπέμπω αὐθωρεῖ 'στὸν κόκο τοῦ Σωτήρα.
Καὶ μήτε πρέπει, Περικλῆ, καθόλου νὰ πιστεύσῃς
ὅτι θά παύσουν μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ παλαιὰ τεύχη,
ἀπεναντίας μάλιστα θά ἐκναρχίσουν τώρα
μὲ πρὶο πολλὰ τεύχη, μὲ πρὶο μεγάλη ἀνάγκη
ἐνὸς δὲ θά γίνῃται ἡ κάθε συμπρωτὴ
μὲ τὸν Ὀρνσταῖν, Περικλῆ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τσάνκλια,
θὰ περνοῖν 'στοὺς Ρωμηοὺς φακτὴ χαρτομακία
κι' εὐγενικὰ κι' ὑπόκοφα θά πέρτουν κανονικία.

Και μη νομίσης παντελώς, βρέ Περικλή, χαλντούπη, πώς η μουφλουζαρία μας είν' έργον του Τρικούπη, μονάχα 'σ'την προκάτοχον Κυβέρνησιν ανήκει κι' ο Λεμονής μας 'σκάρωσε αυτό το ρεζίλι κι' αν θέλεις ν' ανατρέξωμεν εις παρελθόντα έτη θα 'δης το Νομοσχέδιον πώς είναι του Κωλέτη, κι' αν πλειοτέρας, Περικλή, ζητήεις πληροφορίας αυτό το Νομοσχέδιον περί μουφλουζαρίας μου φαίνεται πως τόγραψε 'ψηλά 'σ'τον Παρθενώνα ο Περικλής ο παλαιός εις τον χρυσούν αιώνα, και τώρα 'σ'ας ήμέρας μας μάς τόβγαλε 'στό φως μ' ευγένεια Μυλλόρδικη ο Λόρδος ο σοφός, ο Περικλής του τρέχοντος αιώνος του χαρτίνου, που φαίνεται μέε 'στη Βουλή Αυγερινός και Πούλιχ, κι' απέστειλε τους δανειστάς 'στην Παναγιά της Τήνου δεμένους χειροπόδαρά σε μουλαριών καπούλια. Και μη νομίσης, Περικλή, πως όντως 'μουφλουζέψαμε... 'στ' άστεία τους 'γελάσαμε και τους έκοροιδέψαμε. Ναί μὲν ή θέσις φαίνεται άνώμαλος όλίγον, κι' έβρόντησε προς το παρόν κανόνι κατεπίγον, ο Λόρδος όμως μοναχά το πόδι να κτυπήση και βεβαιώσεν πως 'μπορεί να μη χρεωκοπήση, και να πληρώσ' υπόσχεται τους ξένους τους μπκαλήδες, και τάς υποχρεώσεις μας άρτίας κι' άκεραίας να της φορώση μια χαρά 'στους σθεναρούς χαμαλήδες της άγρας, του Ρωλογιού, και της Καπνικαρέας. Με τον παρ' θαμπόνομε κάθε κασιόδη μάτι, αλλά δεν τους πληρόνομε... το 'βάλαμε γεινάτι, κι' αν με χαρτί σκοπεύωμε να τους καλοπληρώσωμε μ' αυτό μονάχα θέλωμε να τους έκδοθάρωσωμε, κι' έτσι να μάθουν 'γρήγορα να φέρνονται καλλίτερα προς ένα κράτος σεβαστόν με τόσον μεγαλείον, που τ'άχυρα δεν έμαθε να τρώγη και τ'ά πίτεραι και με την δόξα 'χόρτασε πρό χρόνων τρισχιλίων. Αυτά μάς είπε, Περικλή, και τ'άκαμε σαλάτα και μέσα 'στην μουφλούζικη του Λόρδου μας παρλάτα έπηρε πάλι κι' έδωσε ή πρόδοος κι' ή δρ'σις, που να τ' άκούσης μια φορά και δέκα να ξεράσης. Κι' έσεισθη κάθε κλασικός των προπατόρων βράχος κι' ο Θεωράκης έπλεκε με σκέψι τον Κορδόναρο, κι' ο Καραπάνος έψαλε κι' ο Πίτ ο μονομαχος: «για 'δες καιρό που 'διαλέξε να σκάση τον κανόναρο τώρα που 'λέγαμε κι' έμεις γενναίως να βουτήξωμε και πρώτοι και καλλίτεροι γερά να το βροντήξωμε. Ωϊμέ!...δεν γίνεται καύμος 'σ'τόν κόσμο π'ό μεγάλος παρ' την μπαταρία σου να την σουφρώνη άλλος.» Κι' ήκούσθη κι' ή Ταρτάρειος του Τορκουάτου τρόμπα και μπράμ και μπρούμ, βρέ Περικλή, και μπόμπα και ριμ-κι' ο Χαμπρο πρώτος άρχισε με θρήνους ν' αλαλάζει, [πόμπα, γιατί δεν είξευρε κι' αυτός ο πρώτος κουνενός πως όποιος θέλει πίτεραι μαζί μας να μαλάξη τον τρών ή κόταις ύστερα και 'μπήγει της φωναίς. Κι' οι Γερμανοί Φερφλούχτηδες οι έμολογιούχι, όπου ποτέ λιαρόκαπα δεν είδαν και τσαρούχι, καθένας την κοιλίτσα του με τ'ά χαρτιά μας τρίβει και πηλαλούν παράπονα να κάνουν 'σ'τόν Καπρίθη, γιατί 'είναι ντίπ βλακέντεισι και δεν 'μπορούν να κρίνουν πως μόνο με παράπονα 'στό τέλος θ' απομείνουν. Κι' έσ' ή μουφλουζαρία μας 'τελείωσε ή πρώτη κι' ή στρουγγα του Πρωθυπουργού τον κατεχειροκράτει και τούπε «άρχιτσέλιχα, τσοπάνη και πατέρα, να σ' άξιώση ο Θεός να κάνης και δευτέρα.»

Κι' εκείνος ανταπήντησε «μερσί κι' ευχαριστώ, προς το κοπάδι χάριτας μεγάλας χρεωστώ, κι' έλπίζω 'σ'του Συντάγματος πειθόμενος τον γαρ να κάμω 'γρήγορα με σ'ας και τρίτην και τετάρτην Κι' είπα κι' εγώ από 'ψηλά «γεια σου, μαρ' πιλά μαέστρο τετραπέρατε και πάνσοφε Μπουρλόττε, κι' εκ της χαράς θεότρελλος σχεδόν παραληλυστα κι' όποιον 'στους δρόμους εύρισκα με παθος τον 'ρίπα κι' έψαλα «Πάσχ' άνέτειλεν ήμέρα, κακομείστη, και λαμπρυνθώμεν σήμερον επί τη πανηγύρι, κι' είπωμεν την 'Ανάστασιν προς άδελφούς και φίλους Κι' ός αλληλομουτζώσωμεν κι' ός φτύσωμεν άλλους Πάσχα σωτήριον για 'μάς και για τους άλλους γεμ και σύ, κύρ Χαμπρο, σφύριζε... κακή ψυχή σου είπα Κι' ενώ γελώντας έτρεχα έδωθε κι' εκεί πέρα ή κάθε Βούτα, Περικλή, που με βροχαίς 'πλημμυρι μ' έφάνη πως 'τινάχθηκε άπάνω 'σ'τόν άέρα και το κλεινόν ποτίζεθρον εύθις έμοσχομύρισε, κι' ή βρώμαις έπιτσιλίσαν κάθε Ρωμηού το στόμα κι' εκ του 'Ολύμπου, Περικλή, ως πέρα 'σ'τόν Μελιό σύμπαν το Πανελλήνιον μ' έφάνη πως έβρώμα, κι' ή δόξα με το δόρυ της και περικεφαλαίαν εκ των μυχών έπήδησε της Βάθειας παρ' έλπίδα κι' έκάθισε μ' έληξας κλαδι 'στ'ης Βούτας την βαλάν και τότε 'εμαγαρίσθησαν τιμης και δόξης λαβαρα, βλβιόδες, 'Ισοζύγια, και λύραις άπ' τ'ά Γκαράβια, κι' εκύτταξαν πολλοί γιατροί και χειρουργοί μετ' της Ρωμοσύνης την καρδιά καθώς και το κεράκι κι' εύρηκαν μέσα θησαυρούς καθβαλινικοπρίας, που βγαίνουν έξω με μορφήν ραγδαίας ρητορείας, κι' ο τρελλο-Κώστας, Περικλή, Κικέρων των τριών αυτό το τόσον εύσομον της εύφραδείας ρόδον, που πάντοτε πολύφθογγος 'στους δρόμους έγκυρια, ιδών το που κατέληξεν ή τόση ρητορεία με τ'ά σαχλοκορδώματα και τ'ά 'ψηλά φωκώλα, κοφρομεσιόστηκε κι' αυτός κι' έτίναξε τ'ά κώλα, κι' ός έχη γαίαν έλαφράν κι' αυτός ο μακαρίτης της καθ' ήμας ρητορικής λαμπρός 'Αποσπερίτης. Κι' είδα πως έπεφτε βροχή από κοκκινογούλια, κρομμύδια, λεμονόκουπαις, ρεπαίνια, παραπούλια, κι' έπαιζε φουσαρμόνικας και ταμπουρά όρχηστρα και μ' άλυσίδες έδεναν τον Λόρδο 'Αγγλικαί, κι' άναυλα τον έπήγαναν για την Ευαγγελίστρια με της δεδηλωμέναις του της Συνταγματικής. Και τώρα, Περικλήτο μου, κι' αν φτύσης κι' αν μουτζώσ' από τον βούρκο βέβαια μ' αυτό δεν θα μάς σώσ'η, γιατί, καύμένε, κι' άλλοτε κι' εις σέ κι' εις άλλους είπα πως πρέπει και τ'ά φάσκελα σε μούτρα πούχουν τσιπ, μ'ά σ'άν τ'ά πέρνουν μούτσουνα μικρά τε και μεγάλα, όπου σου λέν ξετσιπίωτα «δός μας άκούη κι' έλλα, τότε κι' ή μούτζαις άπρακταίς ξαναγυρνούν σε σένα και μοναχά τ'ά χέρια σου κουράζεις σ'άν κι' έμένα. Π.—Τότε λοιπόν, βρέ Φασουλή, της μπαταρίας ζήτη Χριστός άνέστη, άδελφέ... λά μουζικα φινίτο. Τόσο κι' εγώ έχάρηκα για τή Λαμπρή μας τούτη, που σου χαρίζω σήμερα το τακτικό λεμπούτι.

Φασουλής ο νέτος σκέτος
κι' ο Μπουρλότος Τρικούπέτος.

Φ. — Σέ δερν' ως άντιμούτσουνος της Ρωμοσύνης π'άση και σ'άν Φωτήλας γύρισε γεραίς να της παχάσης.

Νανούρισμα συμβολικόν, γριφώδες κι' αλληγορικόν.

(Σε δάφναις ο Μπουρλότος κοιμάται και μουγγρίζει κι' ο Φασουλής κοντά του τον γλυκονανουρίζει.)

Τώρα τ'ά πουλιά, τώρα τ'ά χειλιόνια,
τώρα πέρδικες του Χαρτολόρδου λένε:
«Ξύπν' άφέντη μου και βρόντησε κανόνια,
ξύπνα κι' έρεξε, Σωτήρα δοξασμένε.

Ξύπν' άγκάλιασε μουφλουζεμένη κάσσα,
ξύπνα φόρεσε 'Αρχιμανδρίτη ράσσα,
σ'ήκω άγριος και σύ σ'άν τον 'Ανταίον,
σ'ήκω ψάλε μας το Δεύτε τελευταίον...

Είναι πολλά τ'ά χρέη, πολλάκι ή πείναις μας,
και γράφωμε τους τόκους μες 'στο ταπ'έρι μας...
κανόνια και τρουμπόνια και καρμπίναις μας
μη μάς τον έξυπνάτε τον μπουλοστέρη μας.

Κι' αν σκούζουν καρβάνια τρουμπουρίναις
ότι θα παρή 'πό το καληστ'άκι μας,
κανόνια Κρούπ, τρουμπόνια, καρμπίναις,
να μη μάς το 'Ξυπνάτε το 'Εγ'ή'άκι μας.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
κι' ύπνο ύπνο να κανή.

'Αρχοντικό κανόνι μου και μέση κι' έλα βρόντα,
πάρε του Χαμπρο τ'ά χαρτιά, των Γερμανών τ'ά φόντα,
και είρτα 'σ'τόν Μπουρλότο μας... είναι γερός και κανεί
με βρόντους νάνι νάνι.

Μὴν πέρνετε ἀνχασμούς,
σιγὰ κι' ἀγάλη' ἀγάληα,
καὶ τοὺς Προϋπολογισμούς
βάλτε του προσκεφάλια,
νὰ 'βρίσκῃ περισσεύματα κι' ἄπάνω τους νὰ κάνῃ
μὲ βρόντους νάνι νάνι.

Πράσινα φύλλα τῆς ἐλῆας
δῶστε του νὰ μυρίσῃ,
νὰ τὸν ἰδῇ κι' ὁ Βασιλεῆς
καὶ νὰ τὸν ναναρίσῃ,
κι' ἀφίνωντας τὴν κάκιχ του κι' ὁ Βασιλεῆς νὰ κάνῃ
μὲ βρόντους νάνι νάνι.

Καὶ σὰν ξυπνήσῃ 'στους ληστές
λεπτὸ νὰ μὴν πληρώσῃ,
καὶ τοὺς βερβάρους δανειστές
νὰ τοὺς ἐκβαρθάρωσῃ,
κι' ὁ δόλιος Χάμπρο σχίζοντας τὰ τόσα σκρίπ νὰ κάνῃ
μὲ βρόντους νάνι νάνι.

Βάλτε κι' αὐτὸν 'στὴν κούνια νὰ κάνῃ νάνα του
κι' ὁ ὕπνος σὰν τὸν πάρῃ φιλῶ τὴ μάνα του.
Τὸν κουνῶ κι' ἐκεῖνος κλαίει
κι' ἄχ καὶ βάχ μὲ κλάμμα λέει.

Ἔλα, μάννα κουκουβάγια,
ἔλα κι' ἄρχισε τὰ μάγια.
Δὸς του κανένα θερμὸ φιλὶ
'στὸ κούτελό του καὶ 'στὸ χειλάκι,
καὶ χάρισέ του γιὰ χαίμαλι
τῆς νυκτερίδας τὸ κοκκαλάκι,
γιὰ νὰ μαγεύῃ μ' αὐτὸ ἀκόμα
τοὺς Ἀγγλογάλλους καὶ Γερμανούς,
καὶ νὰ μὴν τρώῃ χαρτὶ τὸ κόμμα
κι' ἀπὸ χαρτόνια φασιανούς.

Νά! ἡ μάγισσα ζυγώνει...
ἔλα, μάννα, 'στὸ παιδί σου,
κάντο χάρτινο παγόνι
καὶ πτηνὸν τοῦ Παραδείσου
μ' ὀλοχάρτινα φτερά
καὶ μὲ χάρτινη οὐρά,
κι' ἐμεῖς ὅλοι νὰ πηδοῦμε
κι' ἐξορκίζοντας τὴ λόρδα
τὰ φτερά του νὰ μαδοῦμε
καὶ νὰ λέμε σ' ὅλους σκόρδα.

Μές' σὲ χάρτινο κλουβὶ
νὰ τὸν βλέπουν κι' οἱ στραβοί.
καὶ μὲ πάσο καὶ μὲ νάζι
τσίου τσίου νὰ φωνάζῃ,
καὶ τὰ κάλλη του ν' ἀστράφτουν
μές' στῆς χάρτιναις φωλαῖς του,
κι' ὅλ' οἱ δανεισταὶ νὰ χάρτουν
τῆς χαρτένιας κουτσουλιαῖς του.

Γύπα κάνε τον μεγάλο
μὲ χαρτὶ σὰν κατηφέ,
κάνε τον καὶ Παπαγάλο
νὰ τοῦ λέμε «θὲς καφφέ;»

Κοιμήσου, Χαρτολόρδε μου, κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει
καὶ τὸ καλὸ σου ριζικὸ νὰ ζῇ, νὰ βασιλεύῃ.
Κοιμήσου, Χαρτολόρδε μου, καὶ μὴ βαρεῖς μουγγρίζῃς...
νάναι καλὰ ἡ στρουγγα σου κι' ὅλους μ' αὐτὴν δρίζῃς.

Οὔστ' ἐγγυήσεις Μονοπωλίων,
οὔστ' καὶ συμβάσεις καὶ τόκων τόκοι...
μὴν ἐξυπνάτε τὸ Μεγαλεῖον
καὶ τὸν φωστήρα τοῦ Θεοτόκη.

Τρεῖς δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς,
τρεῖς δόξα σοι ποῦ 'σταθῆκες κουφός,
κι' ἐκλώτσησες τὰ ξένα περιτρίμματα
κι' ἔσωσες τὴν τιμὴν μας καὶ τὰ χρήματα.

Ἔλα, κύρ Χάμπρο, δίπλα του καὶ τσιμουδιά μὴ βγάλῃς
καὶ γράψῃ 'στὰ φωκὸλα του διὰ γραφῆς μεγάλης
'Εγγλέζικης, Γερμανικῆς, καὶ Γαλλικῆς κι' Ἑβραϊκῆς
«οὗτος ὁ δράστης κανονικῶς παραπολὺ Ρωμαϊκῆς.»

Συγχαρητήριοιον θερμὸν πρὸς ἓνα φίλτατον ἡμῶν.

Τὸν Νῆκον Καλικούνην μας, Ἀσκληπιᾶδην νέον
μὲ φυσικὰ κι' ἐπίκτητα χαρίσματα καὶ δῶρα,
εἰς στάδιον προβαίνοντα τὰ μάλιστα γενναῖον,
ἐπόπτην δὲ 'στὴν κλινικὴν τοῦ Καραμήτσα τώρα,
συγχαίρομεν θερμότατα δι' ὅσῃν εὐκολίαν
παρέχει πρὸς τοὺς φοιτητὰς κι' ἔχουν μαζί του τρέλλα
γιὰ τὴν ἀπλὴν κι' εὐμέθοδον αὐτοῦ διδασκαλίαν,
ἀξίαν ἐπιστήμονος χωρὶς 'ψηλὰ καπέλα,
σπουδασάντος κι' εἰς κλινικὰς παντοίας τῆς Εὐρώπης
καὶ ποθητοῦ κι' ἐν ἰατροῖς κι' ἐν φίλοις κι' ἐν ἀνθρώποις.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει καὶ τί λάμπει;
ποῖ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυριοφωτισμένον,
ὅπου καθένas λαχταρᾷ καὶ θέλει μέσα νάμπῃ
νὰ κοψῇ χειμωνιάτικο κοστούμι νεοφερμένον;
'Αἰδοнопουλῶν λέγεται Κατάστημα θαυμασίον,
ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πῶς βλέπεις ἐργαστάσιον.
Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσὴ φωτοχυσία,
ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαυμοδετῶν πλούσια,
κι' ὀμβρέλλαι ποικιλόσχημοι καὶ πάντα τᾶλλα εἶδη,
ποῦ τὰ κυττάζουν χάσκοντες καὶ Παρισιᾶνοι πόρτοι,
ἐκεῖνο δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπτικῆς ψαλλίδι
κάνει τὸν ἴσιον πρὸς κομψὸ καὶ γούρο τὸν καμπούρη.

Ἐκτοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.